

GELD OF LIEFDE

VI KEELAND
PENELOPE WARD

Vertaald door Marjan Doets

Amsterdam · Antwerpen

Money can buy a lot of incredible things...

But

Can't Buy Me Love

– The Beatles

Hoofdstuk 1

Chris Hemsworth. Ik zat te bladeren in de gids met wereldbestemmingen van American Airlines en belandde bij het hoofdstuk over Australië. De bladzijden stonden vol kleurige foto's van kangoeroes, hemelsblauw water, dat grote witte gebouwen dat eruitzag als opbollende zeilen. Mooi. Maar dat interesseerde me eigenlijk niet.

Liam Hemsworth. Australisch accent. Wow. Hij heeft een broer.

De volgende bladzijde bevatte een wereldkaart. Met mijn vinger volgde ik de stippellijn die de route van Miami naar Sydney aangaf. *Jezus. Wat een klere-eind vliegen.*

Zuchtend bladerde ik verder. De volgende bladzijde: Londen.
Robert Pattinson.

Theo James.

Nog meer mannen met een sexy accent en nog niet half zo ver vliegen. Ik vouwde een hoekje van de bladzijde om en bladerde door.

Italië. *George Clooney.* Wat boeit het nou dat hij vrijwel net

zo oud is als mijn vader? Die vent was net een goede Cabernet, hoe rijper, hoe lekkerder en bedoeld om van te genieten. Nog een omgevouwen hoekje.

De barman onderbrak mijn geblader en wees op mijn halflege martiniglas. ‘Nog een Appletini?’

‘Ik wacht nog even. Dank je.’

Hij knikte en liep naar de andere kant van de drukbezette bar. Ik zat al aan mijn tweede drankje en had geen idee hoe lang ik nog zou moeten rondhangen op dit vliegveld. Het leek me verstandig om te bepalen waar ik de komende tien dagen zou doorbrengen, voordat de alcohol te veel effect begon te krijgen.

Santorini. *Hmmm*. De foto’s zagen er prachtig uit. Strak witte huisjes met felblauwe deuren en luiken. Maar toch... Ik had echt geen idee waar ik heen wilde. Niets sprong er echt uit; zelfs geen tropisch eiland dat lonkte.

Met een diepe zucht besepte ik dat ik bijna door de dikke vakantieguids heen was. Ik bracht mijn glas naar mijn lippen en mompelde bij mezelf: ‘Waar moet ik in vredesnaam naartoe?’

Op een antwoord had ik niet gerekend.

‘Ik woon niet zo ver weg,’ zei een diepe bariton naast me. Omdat ik niet gemerkt had dat er iemand op de barkruk rechts van me was komen zitten, schrok ik en morste de rest van mijn drankje over de hele voorkant van mijn nieuwe topje.

‘Shit!’ Ik ging staan, greep gauw een servetje van de bar en begon mijn gloednieuwe bloesje schoon te deppen. ‘Dit is een Roland Mouret.’

‘Sorry. Het was niet mijn bedoeling om je aan het schrikken te maken.’

‘Nou, dan moet je iemand niet zo overvallen.’

‘Rustig maar. Ik betaal de rekening van de stomerij wel. Zo beter?’

‘Die vlek blijf je zien.’

‘Dan koop ik gewoon een nieuwe, schat. Het is maar een shirtje.’

Mijn hoofd schoot omhoog. ‘Heb je me wel gehoord? Dit is een Roland Mouret. Ik heb er áchthonderd dollar voor betaald.’

‘Voor dát ding? Het is een T-shirt.’

‘Een designer-topje.’

‘Gewoon een T-shirt... Begrijp me niet verkeerd, het staat je heel goed, maar je hebt je laten tillen. Nooit gehoord van de Gap?’

‘Meen je dat nou?’ vroeg ik, voordat ik eindelijk ophield met deppen en opkeek naar de man die hét léf had om me zo aan te spreken.

Shit.

Hij had beslist lef.

Láng, dónker en knáp lef. Adembenemend, om eerlijk te zijn.

Ik draaide me om zodat ik even tot mezelf kon komen en ging op zoek naar meer servetjes. Niets te vinden. Toen ik terugkeerde naar mijn zitplaats, riep Mr. Beautiful naar de barman: ‘Hey Louie. Mag ik een glas spuitwater en wat keukenpapier?’

‘Tuurlijk, Trip.’

Trip?

‘Heet jij Trip?’

‘Soms.’

‘Ik zit in een bar op het vliegveld met een vent die Trip heet?’
Onwillekeurig begon ik te grinniken.

‘En jij bent?’

Wat zou het ook, ik zou hem toch nooit meer zien. Ik wierp een blik op de reisgids waarin ik had zitten bladeren en mijn oog viel op de cover. ‘Ik heet...’ Ik aarzelde en loog toen: ‘Sydney.’

‘Sydney...’ siste hij sceptisch tussen zijn tanden door.

‘Klopt.’

Ik slikte en keek even weg. Zelfs met mijn gezicht afgewend voelde ik zijn grote hazelnootbruine ogen op me rusten. Het zware muskusluchtje van zijn aftershave was overweldigend. Zijn lange, arrogante gestalte zo vlakbij maakte het moeilijk om mijn aandacht ergens anders op te richten.

De barman keerde terug met een glas en een stapeltje servetten.

Trip trok vragend zijn wenkbrauw op. ‘Moet die vlek eruit?’

Ik knikte. Mijn huid tintelde toen hij zich naar me toe boog. Door de plotselinge nattigheid ging alles binnen een paar tellen van heet naar koud. Het water dat hij langzaam en doelbewust over mijn borst goot, doordrenkte de stof van mijn topje.

‘Ah! What the... What the fuck doe je?’ protesteerde ik met een blik op de natte plek op mijn designerbloesje.

‘Je wilt die vlek toch weg hebben? Daar is het spuitwater voor. Het moet alleen even intrekken.’

‘Zo groot is die vlek nou ook weer niet. Mijn hele bloesje is drijfnat!’

‘Tja, dat kon even niet anders.’

‘Je had het ook níét kunnen doen!’

‘Maar dit was wel heel leuk.’

Ik keek omlaag. Mijn tepels priemden door de natte stof. ‘Je kijkt nu dwars door mijn bloesje!’

‘Daar ben ik me pijnlijk van bewust.’ Hij zoog zijn adem in. Zijn ogen bleven op mijn borst gericht. ‘Jezus, heb je geen beha aan?’

‘Nou nee.’

Eindelijk keek hij op. ‘Mag ik wat vragen? Waarom ga je naar het vliegveld zonder beha?’

Ik schraapte mijn keel en antwoordde: ‘Een beha zit niet lekker als je gaat vliegen. Bovendien... ze zijn best wel stevig. Ik heb doorgaans geen beha nodig. Tenminste, als je geen spuitwater over me heen giet! Een aanval met water door een onbekende man, daar had ik niet op gerekend.’

Zijn ogen daalden weer af naar mijn borst. ‘Stevig... hè?’

‘Kun je misschien ophouden met dat gestaar?’ Ik kruiste mijn armen vóór mijn borst.

‘Sorry. Ik had niet verwacht...’

‘Dat je me praktisch naakt zou zien? Nou ja...’

Hij begon schuldig te lachen. ‘Wat moet ik nu zeggen? Ik kwam hier alleen om een hapje te eten. Dit zag ik ook niet aankomen. Je hebt fantastische tieten. Je hebt gelijk. Ze zijn stevig... En pittig, net als jij.’

Opeens trok hij zijn leren jack uit en sloeg het om mijn schouders. ‘Hier, doe dit maar om je heen.’ Het jack was zwaar en zijn sandelhoutluchtje voelde als een warme omhelzing. Als dit al zo fijn voelde, kon ik me voorstellen hoe het zou zijn als hij zijn armen om me heen zou slaan. Ik schudde mijn hoofd bij de gedachte.

Toen ik omlaag keek en de rits dichttrok, zag ik twee kleine metalen vleugels die op de borst waren gespeld. ‘Wat voor speldje is dit? Ben je een braaf jongetje geweest in het vliegtuig of zo?’

Hij meesmuilde. ‘Ja, zoiets.’

Toen ik glimlachte, stak hij zijn grote hand uit.

‘Laten we opnieuw beginnen. Hoi, ik ben Carter.’

Carter.

Huh.

Carter, die naam paste wel bij hem.

Ik pakte zijn hand en huiverde toen hij de mijne stevig vastgreep. Met half dichtgeknepen ogen zei ik: ‘Carter...? Ik dacht dat je Trip heette.’

‘Nee. Je nam aan dat ik Trip heette omdat Louie me zo noemde. Trip is een bijnaam.’

‘Waar heb je die aan te danken?’

‘Lang verhaal.’

‘Hoe komt het eigenlijk dat ze je hier kennen? Reis je veel voor zaken?’

‘Dat kun je wel zeggen.’

‘Je bent wel een beetje een rare.’

‘En jij bent buitengewoon charmant. Hoe heet je?’

‘Ik heb je toch gezegd hoe ik heet.’

‘Oh ja, dat is waar ook. Sydney... en je achternaam is Opera-House. Sydney Opera-House.’ Lachend pakte hij de reisgids en wees naar de foto van het Sydney Opera House op de cover. ‘Waarom heb je tegen me gelogen, Pittig?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Weet ik niet. Ik geef mijn naam niet graag aan vreemden.’

‘Klopt niets van. Jij bent niet verlegen. Je hebt niet eens een beha aan in het openbaar. En het duurde bijna een minuut voordat je je tieten bedekt had, terwijl je wist dat ik ze kon zien. Je bent niet gereserveerd en je bent zeker niet op je hoede.’

‘Waarom heb ik volgens jóú dan gelogen over mijn naam?’

‘Volgens mij vond je het wel spannend om te doen alsof je iemand anders was. Je dacht dat je me toch nooit meer zou zien, dus waarom niet? Waar of niet?’

‘Jij denkt dat ik een zorgeloze avonturierster ben? Hoe lang ken je me al... tien minuten?’

‘Soort zoekt soort.’

‘Is dat zo?’

‘Ja. Zo ziet mijn leven eruit... altijd op zoek naar sensatie, nooit lang op dezelfde plek.’ Na een korte stilte kneept hij zijn ogen onderzoekend dicht. ‘Je weet niet waar je heen gaat.’

‘Waarom denk je dat?’

‘Toen ik aan kwam lopen, zat je in jezelf te praten. Je vroeg je af waar je naartoe zou gaan. Weet je nog?’

‘Oh. Dat is ook zo. Ja. Ik trakteer mezelf op een trip...Trip.’

‘Waar ga je graag heen?’

‘Ik heb nog steeds geen idee.’

Ik schrok even toen hij zijn hand op mijn schouder legde. ‘Waar loop je voor weg, Kendall?’

Mijn hart begon sneller te kloppen. Ik schoof naar achteren, een beetje bij hem weg.

‘Hoe weet je hoe ik heet?’

Hij reikte naar zijn achterzak en zwaaide met een paspoort. ‘Je moet echt voorzigtiger zijn als je alleen op reis gaat. Je hoeft je maar even om te draaien en iemand doet iets in je drankje of pikt je spullen.’

‘Is dat die van mij? Hoe kom jij eraan?’

‘Toen je wegliep om servetjes te halen, viel het uit je tas.’

Ik heb het opgeraapt en even naar je naam gekeken. Kendall Sparks. Klinkt leuk. Je boft dat je mij kunt vertrouwen.'

'Dat weet ik nog niet zo zeker,' snoof ik, terwijl ik het paspoort uit zijn hand griste.

Even stonden we daar elkaar aan te kijken. Zijn lippen krulden zich tot een glimlachje en opeens viel me het kuiltje in zijn kin op.

'I saw her standing there,' zei hij.

'Wat?'

'Dat liedje van de Beatles. "I Saw Her Standing There".'

'Wat is daarmee?' vroeg ik.

'Ik heb een theorie. Voor vrijwel elk moment in je leven is er wel een passend Beatles-liedje.'

'Oh, dus dat liedje hoort bij deze situatie?'

'Precies. Ik zag jou daar staan. Ik liep op je af en blijkbaar heb ik je toen afgeleid, zodat je geen besluit kon nemen. Kom, dan bestel ik nog een drankje voor je. Dan gaan we samen kijken waar je naartoe gaat. We can work it out.'

Toen hij begon te lachen, herhaalde ik zijn woorden in gedachten.

We can work it out.

God, er zit wel een steekje los bij hem.

Ongelovig schudde ik mijn hoofd. 'We Can Work It Out. Ook een liedje van de Beatles.'

'Heel goed. Je bent te jong om zoveel van de Beatles te weten.'

'Mijn moeder luisterde altijd naar ze. Wat heb jij voor excuus?'

'Ik hou gewoon van goede muziek, ook al is die van vóór mijn

tijd.' Hij keek op zijn horloge. 'Over tijd gesproken, ik moet een beetje opschieten. Doen we dat drankje?'

Toen hij weer glimlachte, merkte ik dat mijn terughoudendheid onwillekeurig wegsmolt. Nog één drankje kon geen kwaad, vooral niet omdat ik nog niet had besloten waar ik nou heen wou.

'Tuurlijk. Waarom niet?'

Carter nam me mee naar een van de tafeltjes en liep toen terug om bij de bar zijn bestelling door te geven.

'Ik hoop dat je het niet erg vindt, maar ik heb ook een paar hapjes besteld.'

'Prima hoor, dank je.'

'Vertel eens, waarom ga je op reis, Kendall?'

'Ik heb een paar belangrijke dingen om over na te denken. Daarvoor moet ik er een poosje tussenuit. Even weg uit mijn normale leven.'

'Allemaal leuke dingen, hopelijk? Je lijkt nogal gespannen. Daarom nam ik aan dat je ergens voor op de loop was.'

'Gewoon een belangrijke beslissing die ik moet nemen.'

'Kan ik je ergens mee helpen?'

Nee, tenzij je me zwanger wilt maken.

Hij moest eens weten.

'Nee. Het is een probleem waar ik zelf uit moet zien te komen.'

'Even serieus, hoe erg kan het zijn? Je bent gezond, vitaal..., mooi en je lijkt geld te hebben. Het komt vast allemaal wel goed.'

'Jij denkt dat je precies weet hoe het zit, hè?'

'Je bent jong. Wat het ook is... Je hebt tijd genoeg om een oplossing te vinden.'

Ik wou dat dat waar was.

‘Hoe jong schat je me dan?’

Hij krabde over zijn kin. ‘Tweeëntwintig?’

‘Ik ben bijna vijftientwintig.’

Dat is nu net het probleem. Vijfen-fucking-twintig.

‘Oké. Nou, je ziet er wat jonger uit.’

‘En hoe oud ben jij? Gezien je muzikale voorkeur zou ik zeggen rond de drieënvijftig... Maar afgaande op je uiterlijk geef ik je achtentwintig.’

‘Bijna goed. Negenentwintig.’

Een ober zette onze hapjes op de tafel. Carter had een mix van gefrituurde mozzarellasticks, kippenvleugeltjes en loempiaatjes besteld.

Mijn maag knorde. ‘Maar goed dat ik niet op dieet ben.’

‘Zeker. Ze hebben eigenlijk niet veel andere lekkere dingen.

Alles wat gefrituurd is, smaakt goed.’

Ik zag dat hij voor zichzelf geen drankje besteld had. ‘Drink jij niet?’

‘Mag niet.’

‘Waarom niet?’

‘Als jij me vertelt wat jouw dilemma is, vertel ik jou waarom ik niet mag drinken.’

Ik greep een gefrituurde kaasstengel en veranderde van onderwerp.

‘Het duurt veel te lang om dat allemaal uit te leggen. Op dit moment moet ik alleen beslissen waar ik heen ga. En jij? Waar ga jij naartoe?’

‘Wacht even.’ Mijn vraag negerend pakte hij zijn mobiel en begon te scrollen.

‘Wat doe je?’

‘Dit zijn alle internationale vluchten die de komende drie uur vertrekken.’ Hij liet me het scherm zien.

Ik pakte zijn mobiel van hem over. ‘Oké... Madrid. Iberia Airlines, 08.55 uur.’

‘Spanje is geen goed plan.’

‘Hoezo?’

‘Het is juli. Bloedheet daar. Je zweet je een ongeluk. En je kunt je bloesje niet uitdoen, want je hebt geen beha aan.’

Blozend keek ik weer naar het overzicht. ‘Oké... Uh... En Mexico? American Airlines, 10.20 uur.’

‘Nee.’

‘Nee?’

‘Daar heerst dat nieuwe norovirus.’

‘Het wat?’

‘Jezus mens. Kijk je nooit naar het journaal?’

‘Nee. Allemaal narigheid.’

‘Geloof me nu maar. Daar kun je nu beter niet gaan eten.’

‘Goed dan. Wat vind je van Amsterdam? KLM, 09.45 uur.’

‘Dat is niet zo geschikt voor jou. Prostitutie is wettelijk toegestaan daar. Als je zonder beha door de stad loopt, zien ze je misschien wel aan voor iets wat je niet bent.’

Ik zette grote ogen op. ‘Denk je dat ze me aanzien voor een hoer?’

‘De hoeren daar zijn in feite best chic.’

‘Hoe weet jij dat?’

‘Ho even, ik betaal niet voor seks, als je dat misschien denkt.’ Hij produceerde een schor lachje. ‘Eigenlijk heb ik precies het tegenovergestelde probleem.’

‘Wat bedoel je, betalen vrouwen jóú om seks met ze te hebben?’ Ik sloeg mijn hand voor mijn mond. ‘Oh mijn god. Je bent een gigolo! Of een escort? Hang je daarom rond in de lounge op een vliegveld?’

Hij gooide zijn hoofd in zijn nek en begon te lachen. ‘Nee.’

‘Dus de vrouwen bieden zich gewoon aan. Bedoel je dat?’

‘Ik bedoel... dat het soms wel leuk is om achter iemand aan te zitten. En dat heb ik al heel lang niet hoeven doen. Plus dat ik eigenlijk niemand ben tegengekomen die de moeite wáárd is om achteraan te zitten. Dus betalen voor seks is wel het laatste wat ik hoef.’

Dat verbaasde me niets. Daar had ik niet van terug. Deze man was bloedmooi en charismatisch. Zo brutaal als de beul. Vrouwen waren daar dol op.

Toen hij zijn mobiel weer terugpakte, voelde de snelle aanraking van zijn hand heel fijn. Té fijn.

‘Ben je wel eens in Brazilië geweest, Kendall?’

‘Nee.’

‘In deze tijd van het jaar is het daar heel aangenaam. Het is er winter, maar toch nog lekker warm.’ Met een klap legde hij zijn mobiel voor me neer. ‘Rio. International Airlines. 10.05.’

‘Wat is daar allemaal te doen?’

‘Ze hebben er prachtige stranden. In Copacabana en Ipanema zijn allerlei clubs en bars. Hartstikke leuk.’

‘Kun je er als vrouw alleen wel veilig over straat?’

‘Je moet gewoon je gezonde verstand gebruiken, net als overal. Misschien een beha kopen.’

Plotseling draaide Carter zijn mobiel rond om te kijken hoe laat het was. ‘Shit. Ik moet gaan, anders kom ik te laat op mijn werk.’

zei hij, terwijl hij opstond en een paar bankbiljetten op de tafel gooide.

Hij had me geen kans gegeven om te vragen wat hij voor werk deed of waar hij naartoe ging. Eigenlijk wist ik nog helemaal niets van deze man, maar een knagend gevoel van teleurstelling diep vanbinnen duidde erop dat ik wel meer wilde weten.

‘Uh... Oké. Nou, bedankt voor de hapjes.’

Na een lange pauze zei hij: ‘Laat het lot beslissen. Maar voor de goede orde, ik stem voor Rio. Pas goed op jezelf, Kendall.’

Toen hij wegliep, besepte ik dat ik zijn leren jack nog aan had. Ik riep hem na: ‘Wacht! Je jack!’

‘Hou maar. Blijven je tieten lekker warm.’

Dat was wel schattig. ‘Ook goed.’ Met een vaag lachje stak ik mijn hand op. ‘Tot ziens dan maar.’

‘Hello, Goodbye.’

‘Wat?’

‘Beatlesliedje.’ Hij knipoogde.

‘Oh.’ Ik rolde met mijn ogen. ‘Had ik kunnen weten.’

Hij glimlachte en ik realiseerde me dat dit waarschijnlijk de laatste keer van mijn hele leven was dat ik dat kuiltje in zijn kin zou zien. Terwijl hij wegliep, bewonderde ik zijn kontje, dat ik nog niet eerder had kunnen bekijken. Opeens bleef hij staan en draaide zich om. ‘Kendall...’

‘Ja?’

‘Ook al kies je niet voor Brazilië, het ga je goed.’

Voordat ik kon antwoorden keerde hij zich weer om en liep in snel tempo door.

Een onwelkom gevoel van eenzaamheid overviel me. Ik keek hem na tot hij de hoek om ging en verdween.

Dat was best wel een vreemde opmerking.

Ook al kies je niet voor Brazilië... Het ga je goed?

Was het stom om naar de raad van deze vreemdeling te luisteren? De tijd begon nu wel te dringen. Ik moest iets kiezen. Dus... Rio de Janeiro? En als ik daar doodging, dan zou ik Rio de schuld geven.

Dat was toch een film?

Blame it on Rio?

Ik begon te zweten in zijn jack. God, ik was nog steeds zo opgefokt.

Allemaal de schuld van Carter.